

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **E. R.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018 č. j. OAM-131/ZA-ZA11-LE24-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval ust. § 14a zákona o azylu. Měl za to, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle ust. 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí podle něj zcela absentuje podrobnější rozbor týkající se naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Podle jeho názoru není zřejmé, zda podmínky existence hrozby vážné újmy ve smyslu ust. § 14a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zákonu o azylu považoval žalovaný za naplněné či nikoli. Nerozporoval hodnocení žalovaného týkající se povahy konfliktu na Ukrajině, avšak měl za to, že podmínku hrozby vážné újmy lze naplnit i ve vztahu k určité části území. Domníval se, že mu taková újma hrozí ve vztahu k místu jeho trvalého bydliště ve městě Dymytrov, které se nachází v Doněcké oblasti. Namítal, že závěr žalovaného o možnosti využití institutu vnitřního vysídlení nemá oporu ve shromážděných podkladech a odkázal na zprávy, ze kterých plyne, že žalobce nemá možnost využít tohoto institutu. Byl toho názoru, že žalovaný měl vycházet z kritérií posuzování efektivity a dostupnosti vnitřní ochrany, jak byly formulovány soudní judikaturou. Nesouhlasil s tím, že by bylo možné tvrdit, že ukrajinská vláda přijala zákon, který by měl zajistit podporu přesídleným osobám, aniž by se jakkoli zkoumalo, zda podpora nezůstává pouze „na papíře“. Podle něj se měl žalovaný zabývat tím, zda jsou opatření na podporu vnitřně přesídlených osob v praxi uplatňována a zda je přesídleným osobám zajištěn náležitý standard lidskéhožití. Podotkl, že v jeho případě nelze institut vnitřního přesídlení v rámci země původu využít, neboť neposkytuje žádné efektivní záruky ochrany jeho práv.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu. Napadené rozhodnutí nepovažoval za vadné, nesprávné či nezákonné. Trval na svých závěrech a měl za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace. Připomněl důvody, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalobci umožnil uvést všechny skutečnosti, které měly být brány v úvahu při posuzování jeho žádosti, přičemž žalobce výslovně sdělil, že řekl vše a žádné dokumenty prokazující jeho tvrzení předložit nechtěl. K ozbrojenému konfliktu na Ukrajině odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že žalobce měl možnost využít institutu vnitřního přesídlení a poznamenal, že žalobce v žalobě odkázal na již překonané zdroje. Nedomníval se, že by porušil příslušná ustanovení právních předpisů. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 6. 2. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, ruské národnosti, je schopen se dorozumět rusky, je pravoslavného vyznání. V letech 2005-2010 byl členem Strany regionů, kam byl donucen vstoupit prezidentem Janukovyčem. Naposledy žil ve městě Dymytrov v Doněcké oblasti. Je ženatý, ale osm let nebyl na Ukrajině a jeho manželka si našla jiného muže. Má dceru, která žije v Doněcku. Z Ukrajiny odjel v roce 2010 na základě pracovního víza. Jel autobusem z Kyjeva do Karlových Varů, od té doby Českou republiku neopustil. Zdravotně je v pořádku. Chtěl by zůstat v České republice, protože ve vlasti ho nic dobrého nečeká. Zvykl si zde, odsud může pomáhat dceři.
7. Při pohovoru dne 9. 2. 2018 žalobce sdělil, že v roce 2010 odcestoval z Ukrajiny, neboť tam byly špatné časy, jeho manželka chtěla žít v Evropě. Měl možnost odjet pracovat do České

republiky. Od roku 2010 měl asi čtyři roky pracovní vízum, které si prodlužoval. Pak si vyřídil živnostenský list a na základě toho dostal dlouhodobý pobyt do 15. 3. 2017. Poté, co uplynula doba, na kterou mu zde byl povolen dlouhodobý pobyt, již žádné pobytové oprávnění nedostal. Měl dluh na sociálním pojištění ve výši 23 000 Kč, jeho šéf jel na Ukrajinu shánět peníze, ale nesehnal je včas, a tak mu pobyt zanikl. Od té doby se nesnažil svůj pobyt zde legalizovat, má strach jít na policii, nemá totiž žádné doklady. O mezinárodní ochranu požádal až v únoru 2018, protože neměl peníze, potřeboval zaplatit hospitalizaci pro dceru na Ukrajině. Na Ukrajinu se nechce vrátit. Celou dobu pobytu v České republice pracoval. Neví, kde je na Ukrajině oficiálně hlášen k pobytu, s manželkou nemluví a dcera ho odkazuje na manželku. Do Doněcka se vrátit nemůže, musel by bojovat. Doněck, odkud pochází, je na území Doněcké lidové republiky, Dymytrov, odkud je jeho manželka, je sice v Doněcké oblasti, ale je pod kontrolou ukrajinské vlády. Na jiné místo na Ukrajině by se vrátil, jen kdyby k tomu byl přinucen. Je Rus, nemohl by jet třeba do Užhorodu. Pokud by se vrátil, musel by jít bojovat, povolává se do 50 let věku. V letech 1993-1995 absolvoval povinnou vojenskou službu. Z České republiky pomáhá dceři finančně, na Ukrajině by jí pomáhat nemohl, doly jsou zavřené, není tam práce. Buď bude nezaměstnaný, nebo zemře ve válce. Dcera má dítě s mužem, se kterým chodívala do školy. On také nemá práci (jeho matka žije v Portugalsku), mají pronajatý pokoj v Doněcku přes kamaráda. Dcera je zdravá. Na Ukrajinu by se nemohl vrátit, aby si opatřil doklady potřebné k legálnímu pobytu, v Doněcku nejsou banky ani konzuláty, možná by to šlo ve Lvově, ale nemá na to peníze. Na území Evropské unie nemá žádné rodinné vazby.

8. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ukrajině, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 „Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národnostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“.
9. Součástí správního spisu je též rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka ze dne 14. 2. 2018 č. j. CPR-4910/ ČJ-2018-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci dne 27. 3. 2018 žalobce doplnil, že ze zpráv to obecně vypadá tak, že v Doněcku už je situace v pořádku. Má tam však dceru a bratra a ti mu říkají, že v centru města je sice klid, ale okolo se pořád bojuje. Nefungují tam

služby ani spojení s Ukrajinou. Nemůže dceři poslat peníze ani ji navštívit. Musel by jet přes Rostov na Donu a odtud do Doněcka. Podle slov jeho dcery je pro něj lepší být v České republice jako bezdomovec, než se vrátit zpět a žít tam, není tam práce. Má dluh na sociální správě, je ochoten jej splatit, ale když čeká na vyhoštění, nemůže pracovat a vydělávat peníze na splácení dluhu. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018 č. j. OAM-131/ZA-ZA11-LE24-2018 žalovaný rozhodl, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále skutečnosti týkající se jeho života ve vlasti a pobytu v České republice. Žalovaný také shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi žalobcova původu. Námitce žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), zdejší soud nepřisvědčil. Žalovaný podle názoru soudu přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a dostatečně se s nimi vypořádal.
16. Pokud jde o námitky žalobce, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 9 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Zdůraznil, že k ozbrojeným střetům mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty dochází v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je situace zcela stabilní. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Doněcké oblasti, zabýval se žalovaný též možností žalobce využít institutu vnitřního přesídlení. Poukázal na to, že místo jeho posledního trvalého bydliště ve vlasti (město Dymytrov) dle tvrzení žalobce leží na území kontrolovaném ukrajinskou vládou. Možné je také vnitřní přesídlení žalobce do bezpečnější části země, možnost využití tohoto institutu potvrzují i shromážděné informace.

17. Toto posouzení považuje zdejší soud za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Pokud jde o bezpečnostní konflikt probíhající na Ukrajině, Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k situaci na Ukrajině opakovaně vyjadřoval. Lze zmínit např. usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém kasační soud shledal: *„Pokud stěžovatelé dále namítli své obrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39).“*
18. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z boji zasažené Doněcké oblasti, věnoval se žalovaný i otázce možnosti vnitřního přesídlení žalobce. Jak již soud uvedl výše, žalovaný zmínil, že místo, kde žalobce naposledy ve vlasti žil (město Dymytrov), je dle jeho slov pod kontrolou ukrajinské vlády, a že možnost vnitřního přesídlení je na Ukrajině možná, což vyplývá ze zpráv o situaci v zemi, které si žalovaný opatřil. Odkázal přitom zejména na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“ a na informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 „Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby“. Z informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 „Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby“ vyplývá, že vnitřně přesídlených osob je na Ukrajině registrováno cca 1,7 mil. osob, přijímané změny zákona o právech a svobodách vnitřně vysídlených osob svědčí o snaze úřadů zlepšit systém registrace a například přístup ke zdravotní péči mají vysídlené osoby víceméně stejný jako místní obyvatelstvo. Ani z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“ neplyne, že by vnitřní přesídlení nebylo možné a že by vnitřně přesídlené osoby mohly čelit nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

19. Městský soud v Praze v této souvislosti upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou vnitřního přesídlení v minulosti již mnohokrát zabýval, např. v usnesení ze dne 23. 7. 2019 č. j. 7 Azs 116/2019-21 kasační soud konstatoval: „*Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.“ Lze také odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 č. j. 52 A 8/2018-19, ve kterém bylo shledáno: „Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobila zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné. Soud tedy dospěl k závěru, že vnitřní vysídlení je pro žalobce dostupné a účinné řešení jeho situace, přičemž ze zpráv o zemi původu žalobce neplyne, že by brozilo navrácení žalobce do oblasti konfliktu či že by žalobci v případě registrace jako vnitřně vysídlené osoby nebyl zaručen minimální standard ochrany lidských práv.“*
20. Soud dále uvádí, že zprávy, na které žalobce poukázal v žalobě, pocházejí především z let 2015 a 2016, žalovaným shromážděné zdroje jsou aktuálnější a reflektují změny, ke kterým v této souvislosti došlo. Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“ se vyjadřuje k vývoji situace v roce 2017: „... v září 2017 došlo ke zjednodušení postupu pro vyplacení podpory pro vnitřně vysídlené osoby spolu s některými adresnými dávkami pro ně, např. možnost výplaty i na jiný účet než ve státní bance Ošadbank nebo zvýšení peněžního stropu pro nárok na výplatu sociální podpory pro vnitřně vysídlené osoby. (...) V březnu 2017 začala státní banka Ošadbank poskytovat zvláštní hypotéky vnitřně vysídleným osobám na nákup vlastní nemovitosti. (...) Nicméně obecně došlo

k některým pokrokům, například v oblasti politických práv je projednáván návrh zákona o přiznání volebních práv vnitřně vysídleným osobám... (...) Nezaměstnanost mezi vnitřně vysídlenými osobami dosahovala na konci roku 2016 až 38 %, ač podle posledního výzkumu IOM se úroveň nezaměstnanosti snížila. (...) Pro zlepšení vnímání vnitřně vysídlených osob společností byla realizována řada projektů, např. desková hra o životě vnitřně vysídlených osob, různé lokální programy nebo účasti vnitřně vysídlených osob na festivalech.“ Soud dodává, že ze zpráv o situaci na Ukrajině založených ve správním spisu nevyplývá, že by překážku vnitřního přesídlení žalobce mohla představovat jeho ruská národnost a schopnost dorozumět se pouze rusky, na Ukrajině totiž žije početná menšina obyvatel ruské národnosti, ruština je prvním jazykem řady obyvatel pocházejících z Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž mnoho z nich využilo institutu vnitřního přesídlení (ohledně bezpečnostní situace rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině srov. usnesení ze dne 7. 2. 2018 č. j. 6 Azs 378/2017-25). Zdejší soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce by měl v případě návratu do vlasti možnost vnitřního přesídlení. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu tak nebyly splněny.

21. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu).
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.